

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap szeptember 6^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' G a u c h o. *(Végzet.)*

Nem hozom elő, mint festődött a' szerencsétlen apa arczán váltogatva az aggodalom és remény; nem az érzékeny örömet, melyet akkor érze, midőn megtudá, hogy lehet még remélnie. Hálat adott az Istennek buzgósággal, 's kiment azután, hogy népének parancsot adjon a' megtámadásra. Egészen másképp hatott beszédem barátomra, 's egész bátorságom csak hamar elcsüggedt, midőn látám, milly kevés benyomást tett reá a' hallott hir. Ő sem örömet nem mutatott, se meglepetést; 's midőn ezt kiáltám neki: „Luisa él, a' te Luisád él, 's te őt ismét meglátod, még ma látod-meg!“ hidegen viszonzá: „Hiszen jól tudtam, hogy illy angyal nem mulhat-ki e' világból olly módon. De hozzá megyünk — folytatá ugyan azon egykedvűséggel — ne legyen panasza, hogy sokáig késünk megszabadításával.“ — Ezen hideg beszédekkel rettenetes ellentétben valának iszonyúan forgó szemei, 's egészen megváltozott szavának borzasztó hangja. Egyetlen egy reménységem csak az volt már most, hogy Luisa tekintete őt majd magához hozza. Nyugtalanúságom minden pillanatban nőtt, mert katonáink éppen nem mutattak kedvet a' vár elhagyására 's az Indusokkal esendő megütközésre. Elíjedtem; egész tervünk oda volt, ha katonáinkat reá nem beszélhetjük. „Don Echivera! — kiálték — ígérjen egy-egy fejre tizenkét dollart; minden pillanat aranyokat ér előttünk.“ — „Ifjú ember! — felele az öreg ur csaknem szemrehányólag — azt hiszi kegyed, hogy pénzemet számolgatni szoktam ott, hol leányom élete forog veszélyben! — Nem dollarokat ígértem nekik, hanem tíz unczia aranyat minden legénynek. De ezek tán az arany becsét nem is tudják, sem azt, mit lehessen vele kezdeniek. Most csak egy marad még hátra: olly nyelven akarok hozzájuk beszélni, mellyet jobban értenek. Katonák — monda fenhangon hozzájuk fordulva — hallgassatok rám: az alkirály titeket parancsnokságom alá adott, 's ha akarnám, engedetlenségtekre kemény büntetéseket szabhatnék: de én inkább jóval akarlak titeket engedelmességre bírni.

Esküszöm tehát, 's ti tudjátok, hogy, adott szavam mindig szent volt, mindenik, ki egy óranegyed múlva az indulásra készen áll, egy nyeret, egy zablát, uj sarkantyúkat, 's egy pint pálinkát kap tőlem.“ — Alig voltak ez utósó szavak kimondva, legott egyetemes örömkialtással jelenték megegyezésöket. Mindenki ló után szaladt, 's kevés percz múlva az egész sereg készen állott.

Némán haladtunk előre a' hold szelid sugaránál. Csak még 5—6 mértföldnyire voltunk a' Gaucho kunyhójától, midőn előseregünk-től lélekszakadva érkezik vissza egyik legény, 's borzadozva beszélé, hogy az uton előttünk valamely véres holt test fekszik, 's mellette a' gonosz lélek állott őrt. Jól tudván, milly előítéletesek ezen emberek, 's hogy ezen esetnek még rossz következései is lehetnek, megsarkalván lovamat, önszemeimmal akartam a' csudát látni. Ord 's néhány katonák követtek; az egész eset semmi egyéb nem volt, mint Tebaldo az ő hiv kutyájával, melyet az öreg barbarus kegyetlenül összevagdalt, de egy a' holt test mellett fekvő holló eléggé tanúja vala, milly bátorsággal védelmezte legyen urának holt tetemeit. Egy pisztol-lövés véget vete életének, 's mindkettőjekre földet halmoztunk. Ez alatt katonáink hozzánk vetődtek; de ezen pillanatban más felől egy fiatal ficzkó csaknem lélektelenül szalad közünkbe, 's „az Indusok, Indusok“ kialtással annyirazavarba hozá seregeinket, hogy ezek tüstént elszaladtak volna, ha tudják vala, mellyik felől fenyegeti őket a' veszély, 's mellyik felől menekedhetnek meg. Ezer kérdések és ezer szitkok repülének egyik szájról a' másikra; subordinatoról szó se lehete, 's tisztjeik szavára siketen azon tanácskozának a' katonák, mit kelljen cselekedni, ha az Indusokkal össze találkoznak. Én a' ficzkóban csak hamar megismerém utitársomat, a' kis Gauchót; de ő az ijedtség miatt annyira meg vala háborodva, hogy alig lehetett valamit belőle kivenni; csak midőn kérdeztem, hol volnának a' többiek, kik szintén a' kunyhóhoz tartoztak, felelt borzongva: „Mindnyájan agyon üttettek.“ — „Nagy Isten! kiálta don Echivera — az én leányom, az én egyetlen egy leányom! Mond, hogy ő meg van mentve! mond, 's ezen egy szavadért ezer dollar legyen jutalmad!“ De minden hijába volt; a' gyermek egyre csak ezt kiáltozá: „az Indusok, az Indusok!“ — Ijedtségből megmeredve álltak körüle katonáink, 's nem lehetett egyebet hallani, mint a' zablák csörgését.

Már darab idő óta ugy tetszett, mintha füst-szagot érzének, 's ime egyszerre valamely tűzgomoly ütődik-fel előttünk. „Ez a' kunyhó, mellyben születtem! — kiálta a' gyermek a' Gauchókkal született emphasissal — ez az atyai házfedél, hol felnevelkedtem.“ Zokogás miatt tovább nem szólhatott; de bennem rettenetes gyanú táma-

da. „Száz dollar annak, ki legelsőbben éri-el a' házat“ kiáltám, 's előre nyargaltam; csak Ord, Echivera, 's a' csapat vezére egy bátor fiatal Gaucho követtek; a' katonák szándéktalanul egy helyben álltak. Tíz percz alatt a' kunyhó előtt állottunk.

VI.

Az Indusok már nem voltak ott; de a' borzasztó jelenetet leírni lehetetlen, mely most szemünkbe ötlött. A' pitvarban egy csoport összevagdalt 's még vonagló lovak fekvének vérökben; közelebb a' háznál agyonütött asszonyok és gyermekek össze vissza hányva. Oda mentem, 's az öreg szakácsnét és több házbelieket megismertem; de a' fiatal mulatné 's Luisa nem volt közttek. Igen is! hiszen tudtam, hogy a' fiatal hölgyeket az Indusok szeretik, az öregeket meggyilkolják. E' gyászhelyről a' kunyhó hátulja felé mentem, nem mintha valami nevezetes felfedezést reméltem volna, hanem hogy az atyának kétségbeesését 's barátom tompa odamerengését ne lássam. A' kunyhónak ezen részét a' tűz még el nem érte; a' fal mellett valamely tárgyat szemléltem-meg, melyet azonban nem vehettem eléggé ki. Megdöfém ostorom nyelével, 's úgy tettszett, mintha sohajtott volna. Lehajoltam, 's ime! egy Indusnak fekete villogó szemeibe tekintettem. Már kivontam pisztolomat, hogy életének véget vessek, midőn a' tűz fellobbant, 's borzadva látám fényénél, hogy derekán keresztül hosszú lándsával holt lovára volt szegezve. Meg se moczczant, midőn felvont fegyveremet homlokára tartám. Ez 's a' férjfiás bátorság, mellyel kinjait eltüre, olly nagy benyomást tettek rám, hogy akaratlan leeresztém fegyveremet, 's megszólítottam őt spanyolul. Arczáról láttam, hogy kérdésemet megértette, de feleletet nem adott; nem tudom, fájdalom miatt nem szólhatott-e, vagy az ezen népnek sajátságos daczoskodása tette őt hallgatóvá.

Ez alatt társaim is hozzám érkeztek, 's a' fiatal vezér csak hamar kivoná kardját, és az Indusnak melljére szegezvén: „Ha megmondod — úgy monda hozzá, — mi lett ezen emberekből, kik a' kunyhóban laktak, úgy kinaidnak ezen pillanatban véget vetek. De ha daczosan hallgatsz, akkor nem bánom, elevenen faljanak-fel a' hollók. Szóllj, akarsz vallani vagy nem?“ — Elhatározott hangon felelt az Indus: „„A' bátor katona nem fél a' haláltól, akárminő alakban éri az őt, és Sangluca egyike a' legbátrabbaknak.““ — „De — viszonzá a' fiatal Gaucho — a' bátor katonának ohajtania kell a' halált, mielőtt még kinjai megtörnék bátorságát, 's ha lándsáját már nem bírja, aludni szabad menni atyjaihoz. Ne hagyj türelmetlenné lennem; szóllj! igen, vagy nem? — Mindegy — fordula hozzám — akár ma küldjük őt pokolba, akár holnap; de csak ő adhat tudó-

sitást, ha ezen házból valaki megmenekedett-e? Nézze kegyed a' lándsadőfést — csak egy Indus dőfhte így; majd csellel oldjuk-fel ő kegyelme nyelvét. — No's — folytatá előbbi hangon az Indushoz fordulva — a' fehér, ki téged így elterített, jól vitézkedett, nemde? — „Nem! — kiálta-fel az Indus sebesen és gunyos hangon — nem, ezt egy fehér se tehette volna; Indus tévé azt; keblem barátja dőfött keresztül e' lándsával. Mindketten a' bogárszemű leányért viaskodtunk; ő győzött, én vesztettem, de vigasztalom magamat, hogy még is vitéz kéz által mulom-ki a' világból.“ — „Hitetlen vad! — kiálta Don Echivera — mit mondasz? Az én leányom elhurczoltatott volna? az én egyetlen egy kedves leányom egy rabló csapat közé került. Fagy és hideg közt — —“ Itt az öreg megakadt; azon szenvedések, melyeket elő akart számlálni, a' képzelet és sok mások, melyeket nyelve kimondani nem mert, 's emlékezete őt egészen elnyomá; lerogyott a' földre, és kétségbeeséssel küzködött. Csudálkozva, de gunyosan nézte az Indus az atyai szívnek ezen fájalmát. „Mit gondolsz öreg? — szóllítá-meg kis váratra — hiszen ő egy jeles vitéznek lesz hölgye; gyermekei nem fognak a' városban lakni; a' szabad ég lesz boltozatjuk, 's oroszánokat és halavány fehéréket fognak vadászni.“ — „Kutya! — kiálta a' Gaucho dühösen, 's kését melljébe dőfé — menj a' pokolba, ugy is azé vagy!“ — Az Indus arcán diadalmas mosolygás huzódott-el; felemelé kezét a' csillagokhoz, 's így imádkozék: „Az Indusok Istene nem teremtet poklot! Ott a' nagy sikságokon, ott vadásznak az én atyáim, 's én hozzájuk megyek.“ — Ezzel lenni megszűnt.

Még egészen el valék merülve e' rettenetes látványban, midőn Don Jose kiáltása magamhoz térített; feltekinték, 's ime egy emberi alak kivont késsel lép-ki az égő házból. Arcza egészen el volt fedve vértől és koromtól; rettenetes tekintetet vetvén ránk Don Jose felé indult: „Don Jose — monda — ismerd-meg bennem Leonardót!“ — Az öreg kereskedő csak egy borzasztó sikoltással felelhetett. „Én — folytatá amaz keserűn — Leonardo vagyok, kinek anyja a' te atyádtól eltaszittatott, tőled és tiedtől kigunyoltatott, 's velem együtt a' házból kiűzetett. De én megvagyok boszúlva. Leányodat, egyetlen gyermekedet, az Indusok kezébe játszottam. Adhat-e elég vigasztalást ezért mindannyi gazdagságod? Nem! éppen olly kevéssé, mint azon kinok, melyeket én szenvedek, moshatják-le rólam fi-am vérét, melly ősz fejemre átkot kiált. De megvagyok végre boszúlva. Ha bár a' csapás, melly reád volt irányozva, előbb saját szivemet érte is, mindegy! És neked gondatlan szeles ifjőncz — szólla Ordhoz fordulva — neked megakartam mutatni, hogyan bünteti-meg egy Gaucho azon vakmerőt, kitől becsülete megsértetik.“

— Ord e' közben az égést egészen nyugodtan nézé, 's ezen új történetet nem is látszatott figyelembe venni; de midőn Leonardo feléje most egy lépést tett, kiragadá pisztolyját, 's leteríté az öreg Gauchót. Tántorogva szedé össze még végső erejét a' boszús Gauchó, 's barátom melljét késével keresztül döfé. — Ideje, hogy a' karpitot leereszszem.

I N N E P L É S.

Halál-innep R o m á b a n. Azon számos innepek között, melyeket Romában tapasztalhatni, bizonyára kétszeresen feltetsző a' tulajdonképpen ugynevezett halál-innep (Festa de' Morti) komoly borzasztó külseje által ezen tiszta déli égöv alatt. Az innep napján legelőször is ugynevezett S a c c o n i-k az az: bűnbánók mennek se-regesen a' martyrok oltáraihoz a' Colisseumba. Előttek egy a' kinszenvedés minden eszközeivel beaggatott kereszt vitetik; a' keresztvivő mellett két ember megy, kik halál-koponyát és halott csontokat visznek. A' santa Maria dell' orazione nevű templom alatt nem messze a' Farnese palotától valamely földalatti kápolna van, mely ezen alkalommal egészen fekete posztóval beburkoltatik: az oltárok gyászkeszűletekkel vannak megrakva, 's csak igen kevés mécs ég a' kápolnában, hogy tekintete minél borzalmasb és komorabb legyen. Köröskörül a' templom falain belül különféle architektoniai idomzatban, 's közepettek ciprusoktól beárnyékolt katafalk a' halálnak borzalom-gerjesztő alakjával; maga a' katafalk (gyászalkotmány) is csont-arabeskokkal, sziv, csillag, háromszeg 's egyéb forma csontalakokkal van befoglalva. Még a' szentelt víztartó helyébe is emberkoponya tétetik. Hogy a' halál-borzalom még inkább kiemeltessék, néha néha egy halott tétetik-ki a' kápolna elejére, kinek lábainál az alamizsnára rendelt perzsely is emberkoponyából áll. Ezen halál-innep egy hétig tart, 's az alatt mindig vigiliák tartatnak a' halottakért.

D o h á n y - i n n e p. Mennyiszer prédikáltattak keresztes háborúk különféle időkben a' dohány ellen, eléggé ismeretes. Lissabonban, úgy látszik, nem viseltek ezen növény iránt olly gyűlölettel; mivel a' XVI. század vége felé a' lissaboni nagy játékszinben még tiszteletére bál is adatott. A' játékszin Tabago szigetét ábrázoló, melytől tudniillik ezen növény eredeti nevét kölcsönzötte. Miután a' beköszöntő beszéd elmondattott, (mellyben a' szigetek lakóji azon népeknek nagy szerencsáját dicsőíték, kiknek az Isten illy nagy becsű növényt ajándékozott), négy pap lépett elő, kik a' bálványokat tömjén helyett dohánynyal befüstölék. Ezután mindannyi munkálatok ábrázoltattak 's adattak elő, melyek a' dohány-termesztésre megkívántatnak. Egyik dohányleveleket hozott, a' másik megmet-

szé, a' harmadik mozsárban töré-meg 's így tovább, még pedig mindent szökdécselve és tánczolva. A' dohánykészítők után a' dohány-fogyasztók jöttek; először azok, kik azt orrukba szivják; ezek egymást megkínálák, azután versenyt prűszkölték, mindannyi tet-teiket különféle nevetséges helyzetekkel és taglejtésekkel követve. A' tobákolók után minden nemzetbeli dohányosok gyűltek össze: Törökök, Magyarok, Spanyolok, Szerecsenek, Portugálok, Fran-cziák, Lengyelek, Németek 's a' t. 's kiki a' maga országának szo-kásaként szivá-ki pipáját. Voltak-e ezen inneplésnél asszonyok is jelen, nem tudhatni.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Hal-vándorlás. Minap néhány halászok Gravelingen kör-nyékén kivétvén hálójokat egy sajgatóhalat (Zitteraal) fogtak, melly egyébiránt csak Surinam tengermellékén szokott tartozkodni. A' ha-jó tulajdonosa, ki első nyúlt az idegen hal után, kemény csapással id-vezelteté-meg, 's a' többi halászok, midőn hozzá nyúltak, ugyan azt tapasztalák. A' hal ereje azonban 's e' csapások mindannyiszor csök-kentek, valahányszor hozzá nyúltak, 's az állat életével egészen el-enyésztek.

Boa constrictor. Gulley urnak, a' hires Angolnak, állatsereg-letében találkozó boa constrictor, melly jelenleg Pisában mutogat-tatik f. eszt. majus 14-kén 32 tojást tojt, mellyekből a' tulajdonos leg-alább is egy harmadrészt remél megtarthatni. Ugyan ezen kigyó már Eu-ropában máskor is hozott fiakat a' világra, nevezetesen Erdelyben Na-gy-Szebenben, 's Gulley ur a' nevezett kis kigyókból mind mostanig még hetet bir.

Nevezetes hiba az organismushan. Brüsszelben a' sz. Pé-ter nevét viselő ispotáiban valamelly 14—15 esztendő s ifiú ember typhus-ban meghalván midőn testét felbonczolnák, úgy találtatott, hogy bel-sejének szerkezete egészen meg volt fordítva. A' sziv, gyomor 's egyéb életműszerek, mellyek eredeti állapotban a' test balrészén találkoznak, nála a' jobb oldalon voltak. Ellenben a' máj 's egyéb belrészek, mel-lyek egyébként a' test jobb felén szoknak lenni, nála a' balon foglal-tak helyet. — Ezen szegény fiúról tehát méltán lehet mondani, hogy szive nem volt helyén.

Mostoha fecske-anya. A' tojások fészekben voltak, 's a' nő-fecske éppen a' kiköltéssel foglalatoskodék. Néhány nap mulva a' him búsongva és panaszosan fel alá járni 's a' fészket vizsgálni kezdé. — A' nőtény meg vala dögölve. Kivettük tehát a' megholt nőtényt a' fé-szekből, 's most villámsebességgel a' him ült reá; de mintegy két óra mulva úgy látszott, mintha az ülést megunta volna, 's foglalatosságá-val még nem elegendnék. Kirepült tehát délután, 's nem sokára egy má-sik nővel tért vissza, melly a' tojásokat azután kikölté, 's az aprókat mindaddig nevelé, míg magokról gondoskodni tudtak. — Ezen történe-tet Kalin beszéli amerikai utjának leírásában.

K Ü L Ö N F É L E.

Nevezetes orvos. Nehány évvel ezelőtt Vaudemontban, Lotharingiában, egy 140 esztendő s seborvos halt meg, kinek neve Timan vala, 's ki még halála előtti napon bátor és ügyes kézzel egy asszonynak rákfénjét operálta. Timan egész élete folyta alatt egyszer se vágott magán eret, hashajtót nem használt, soha se volt beteg, de minden vacsora közben magát leitta.

Angol törvények. Valamelly szegény irlandi asszony férjhez ment bizonyos Angolhoz. Sokáig lakván együtt Londonban annyira megsaporodott családjok, hogy utóbb sikeresbnek láták, ha London helyett inkább Leedben telepednének-meg. Itt a' férj meghalt, 's minthogy a' gyermekek Londonban születtek, a' leedi parochia azon rendelést tévé, hogy az özvegy gyermekeivel együtt Londonba visszaküldessék, mert az angol törvények szerint a' szegény ember azon városnak esik terhére, mellyben született. Egy tisztnek csaknem száz angol mértföldnyi messzeségre kelle tehát a' szegény családot Londonba gyorsszekeren elkísérni. De ez még nem minden. Minthogy vita kerekedett ezen szerencsétlenek törvényes tartozkodó helyükről, tehát a' tiszt ismét kénytelen vala őket Leedbe visszakísérni.

Törökországi hir. A' szultan parancsolatot adott-ki, hogy udvara, azon fájdalmas érzetek bebizonyításaul, mellyeket I. Ferencz magyar király és ausztriai császár halálán érez, egy egész hónapig fegyvereit letegye. Ez annyit tesz, mint nálunk a' gyászöltés.

Gyors futó. A' legjelesebb gyorsfutó jelenleg Londonban láttatja magát, 's egyetemes kedvezést arat. Ez születésére nézve néger, 's már mint 5 éves gyermek gyakorlá lábait, több vadállatokkal versenylfutásban mérkőzván. Futásának sebessége olly nagy, hogy bármelly erdei nyulat képes utól érni. Lábainak felszedése olly gyors, hogy egymásba elveszni látszanak, 's a' szem nem is képes a' láb formáját csak egy pillanatig is észrevenni rajtok.

Halálos büntetés; de mire? — A' loangoi király Afrikában két házat építtetett magának ebédülőül. Egyikben csupán csak enni, másokban egyedül csak inni szokott. Inni szabad őt látni mindenkinek; de halálos büntetés van szabva a' r r a, k i ő t e n n i l á t j a.

Jeles törvényhatóság. Bellac környékében egyik kis városban a' békebíró vak, a' törvénybíró egyik lábán b é n a, segédje pedig siket; még csak az hibázik, hogy az éjjeli ór köszvényes legyen, hogy ezen törvényhatóság nagyszerű benyomást tegyen az emberre.

Törvény és igazság. 1763-ban Cremonában egy asszony bevádoltatott, hogy férjét meggyilkolta, ki rögtön eltűnt a' nélkül, hogy az asszony okát tudta volna adni, hova lett. Eleinte tagadta ugyan az asszony e' tettet; de a' kinzópad fájdalmai olly vállomásra kényszeríték, hogy férjét csakugyan meggyilkolta. Az asszony megítéltetett, 's felakasztatott. Kevés nap mulva a' férj megjelent bizonyos foglalatossági utazásából, mellyet szükséges okoknál fogva felesége előtt el akart volt titkolni. De a' bírák nem hihették, hogy ő k h i b á z h a t t a k ! a' férjet országos csalónak kiálták-ki, 's a' szerencsétlen hijába

követett-el minden módot személye ugyanazonságát bebizonyítani, és szöknie kellett, hogy életét megmenthesse.

H i r d e t m é n y e k. Londonban az utzaszegletekre függesztetni szokott hirdetések napról napra nyerne kiterjedésekre nézve, hogy mint óriási hegyek a' törpe halmok közül minél inkább szembetűnjenek. Ujlesztendő óta megjelent egy illy 3 öl magos és 2 öl széles hirdetés, melly a' „fillértárt“ hirdeté, 's mellynek betűit egy óranegyednyi távolságról szabad szemmel olvashaták (a' jó szeműek).

J E L E S M O N D Á S.

J ö v e n d ő.

Ó kétes a' jövőd! Életet halált
Visel méhében; arcát fátyolozza
Egymásba szöve félelem 's remény:
De a' halandó aggva áll előtte;
Es kín, ha rosza vár, — ha jóra, kín az is.
Vörösmarty után S. Anasztázia.

É l e t.

Olly, mint vizekben kelt buborék 's üveg,
Éltünk: — ma fényben ringva kevélykedünk,
Holnap letörten hull virágunk,
'S porba terül leoszolt valónkkal.

Miskolczy István.

F e l e j t é s, sietős boldog felejtés azon alap, min a' sokat dicsért gyermeki korszerencséje nyugszik; melly után mindnyájan olly gyakran visszakivánczozunk meg nem fontolva, hogy azt ismét azon jutalomért nehezen vennők-meg: mert emlékeztetés a' későbbi kornak öröme.

Schopenhauer Johanna után Klestinszky László.

G o n d o l a t - p i l l a n g ó k Turáról. A' hamisság, hogy állandóbban megmaradhasson, egy ideig több álnokságokra támaszkodik; míg idővel ezek is kifejtődven öszverogy, és csak romjai közt lappang.

A' gyávák leginkább szerencsétlenek sorsuk választásában: ez oka nyugtalan szándékjoknak.

Csak rokon lelkek szülhetnek földi boldogságot. A' csupa szánakodásból nyert szerelem kinjaink reggelére ébreszt. —l—s.

S z ó r e j t v é n y.

1) Három első kellemetlen,
'S ha végét hozzá adod,
Azt, mint népes gazdag várost
Bácsban feltalálhatod.	Az egész egy ismert író;
Miveltsege nevére
Diszt ada, és már is szert tett
Magyar tudós czimére.
T. Lajos.
2) Öt betű szóm, a' magyar honban kies édeni gyógyhely;
Hárman kettőmben fészkel örömmel elég.
Vesztve fejem fordítsd az egészt, a' békétűrőkre
Rá veti ő sugarit, 's váltani szokta borút.	

K. v.s. Egerből.

Előbbi rejtvény: Fehérvár.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.